

Hajnalcsillag

Én, Jézus, vagyok ama fényes és hajnali csillag. (Jel 22:16)

Bibliai folyóirat
2012/1.
január

A bűn forrása

Menedékváros

Fedetlen arccal

Add meg, Jézusom!

Kiadványok

A bűn forrása

David Clayton

A Római Katolikus Egyháznak van egy listája hét konkrét bűnről, melyeket „a hét főbűnek” nevez.

„A **hét halálos bűn** – más néven a **hét főbűn** – olyan kirívó bűnöket foglal magában, amelyeket már a kora keresztény időktől fogva arra használtak, hogy rávilágítsanak az elbukott emberiség bűnös hajlamaira. A lista jelenleg elismert formája szerint a hét főbűn: harag, fősვნყსég, restség, kevélység, bujaság, irigység, torkosság.” (Wikipedia)

Döbbenetes, s ugyanakkor szánni való, hogy egy keresztény intézmény annyira összezavarodik az emberiség valódi problémáját illetően, hogy a bűn kérdését csupán ilyen felszínes módon kezeli. A „hét főbűn” megválasztása ránézésre is teljesen önkényes, és semmilyen ésszerű magyarázat nincs rá, miért éppen ezek szerepelnek a listán. Úgy tűnik, a katolicizmus álláspontja szerint a bűn pusztán az emberi vágy, viselkedés vagy hozzáállás egy-egy önálló megnyilvánulása. A listát olvasgatva leginkább azon csodálkoztam, miért csak hetet sorolnak fel. Ha én is így közelíteném meg a bűn problémáját, még legalább 20 dolgot hozzá tudnék tenni. Akkor meg minek is megállni hétnél?!

Ami azonban számomra még döbbenetesebb, hogy közöttünk, adventisták között is sokan vannak, akiknek a bűnről alkotott elképzelése ugyanezen alapelven nyugszik, ezért – nem meglepő módon – a levont következtetések is megegyeznek. Ha a bűn elsősorban egy cselekedet, ill. az önuralom hiánya, akkor elkerülhetetlen, hogy a kérdést törvényeskedő módon közelítsük meg. A bűn-probléma megoldása így a szokások és cselekedetek megváltoztatásáról szól, illetve arról, hogy uralkodjunk magunkon és legyünk fegyelmezettek. Természetesen ezek mind megvannak egy újjászületett és a bűn felett győzelmet aratott ember

életében is, de tévedés azt hinni, hogy a bűn feletti győzelem a megváltozott viselkedés következménye lenne. A megváltozott viselkedés nem oka, hanem eredménye a győzelemnek.

A bűn gyökere

A bűn forrása elsősorban az elbukott ember testi természetében keresendő, nem pedig a cselekedeteiben és az életét jellemző magatartási formákban. A Szentírás világosan tanítja ezt:

„Mert a test gondolata ellenségeskedés Isten ellen; minthogy az Isten törvényének nem engedelmeskedik, mert nem is teheti. A kik pedig testben vannak, nem lehetnek kedvesek Isten előtt.”
(Róm 8:7-8)

„Mert tudjuk, hogy a törvény lelki; de én testi vagyok, a bűn alá rekesztve.” (Róm 7:14)

Az embernek nem az a legfőbb problémája, amit tesz, hanem ami ő maga. A megtéretlen embernek testi természete van, egész gondolkodása ellenségeskedés Isten ellen, természete állandóan szemben áll Teremtője akaratával.

Győzelem Krisztusban

A Biblia azt tanítja, hogy akik Krisztusban vannak, új teremtés részévé válnak, isteni természetet kapnak, a test gondolata meghal, immár lélekben vannak, nem pedig testben, következésképp a bűn sem uralkodik többé rajtuk. A Biblia kendőzetlenül beszél erről a radikális változásról. János levelében és a Római levélben is ugyanerről olvasunk:

A Hajnalcsillag
kéthavonta megjelenő,
ingyenes bibliai folyóirat.

Megrendelhető:

3534 Miskolc
Tokaji Ferenc u. 74.

Telefon: 20/779-47-67

E-mail:

rendeles@hajnalcsillag.com

Internet cím:

<http://hajnalcsillag.com>

Szerkesztő: Sánta János

Fordítás és lektorálás:

Sánta János,
Baratiné Sipos Lilla

Borítóterv: Gond Rózsa

Nyomtatás: Gyulai Oszkár

Hajnalcsillag

„Senki sem cselekszik bűnt, a ki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született.” (1Jn 3:9)

„Mit mondunk tehát? Megmaradjunk-é a bűnben, hogy a kegyelem annál nagyobb legyen? Távol legyen: a kik meghaltunk a bűnnek, mimódon élénk még abban?” (Róm 6:1,2)

Figyeljük meg, hova teszi a hangsúlyt ez a két igevers: Nem cselekszünk bűnt, nem élünk már bűnben, nem követünk el több bűnös **tettet**. No de miért? Azért, mert Istentől **születtünk**, és **meghaltunk** a bűnnek. A bűn cselekedetei már nem uralják az életünket, mert a bűn gyökere – a testi természet, a bűn teste, az ó ember – meghalt, mi pedig újjászülettünk azáltal, hogy egyesültünk Krisztussal az Ő halálában és feltámadásában. A bűn **természete** halott, ezért a bűn cselekedeteinek sincs többé helyük életünkben. Pál így fogalmaz:

„Mert a ki meghalt, felszabadult a bűn alól.” (Róm 6:7)

Ez Isten igéjének igazsága, amit a Biblia – különösen az Újszövetség – ismételten hangsúlyoz. Nem úgy győzzük le tehát a bűnt, hogy megpróbáljuk felvenni ellene a küzdelmet, hanem úgy, hogy megtaláljuk helyünket Krisztusban. Őbenne a test gondolata – ami a bűnös cselekedetek gyökere – meghal, és Krisztus indulata kerül a helyére; így a bűn egy csapásra vereséget szenved.

„Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Jn 15:5)

„A ki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; a ki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt.” (1Jn 3:6)

Mindez csodálatos igazság. Mégis, az igében található nagyszerű ígéretek és bizonyságok ellenére, annak ellenére, hogy az út oly világosan és félreérthetetlenül fel van vázolva előttünk a Bibliában, annak ellenére,

hogy értelmünkkel megértjük mindezt, azt tapasztaljuk, hogy alkalmanként mégis vétkezünk, és szégyent hozunk Istenre. Ráadásul vétkünök csüggedést és zavarodottságot von maga után. Hogyan lehetséges ez? Ha Isten – aki nem tud hazudni – ilyen sokat ígért, és mi elfogadtuk az Ő szavát, akkor hogyan lehetséges, hogy nem mindig látjuk magunkban Krisztus hatalmát megnyilatkozni a bűn feletti állandó győzelem révén?

A legfőbb bűn

Az első vétkezők – Lucifer, Ádám és Éva – tapasztalatának vizsgálata rávilágít arra, hogy minden bűn mögött egy közös alapelv áll. Nem csupán a bűnös cselekedetéről vagy a természetről beszélek, hanem mindenféle bűnről, akárhogy is határozzuk meg. Egy rendkívül veszélyes **hozzáállás** képezi minden gonosz tett alapját, és ezt tartom mindenek felett a „leghalálosabb” bűnnek. Általában ezt nem is sorolják a bűnök közé, én mégis annak mondom, mert valójában ez a gyökere minden rossznak.

Isten mindent nekünk adott Krisztusban. Ez egy csodálatos és vitathatatlan igazság. Pál apostol így beszél erről az ajándékról:

„Mert Ő benne lakozik az istenségnek egész teljessége testileg, és ti Ő benne vagytok bételjesedve, a ki feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak;” (Kol 2:9-10)

Őbenne semmiben nem látunk hiányt. A bűn feletti teljes győzelem, a szent lélek erejének teljessége mind a miénk Krisztusban. Sátán egyetlen ponton sem tud legyőzni bennünket, a bűnös cselekedeteknek helyük sincs életünkben. Néha mégis elbukunk! Miért?! A következő igazság megadja a választ:

„Mert hitben járunk, nem látásban.” (2Kor 5:7)

Krisztus bőséges gazdagsága, egész teljessége a miénk, ez az igazság; ugyanakkor ahhoz, hogy elnyerjük ezeket az áldásokat, és élni tudjunk velük, **hit által** Őbenne kell maradnunk. Hit – egyedül hit – által járunk, élünk, létezőnk. Más szóval mindaz, amit Krisztus elérhetővé tett

Hajnalcsillag

---

számunkra, az már a szó legteljesebb értelmében a miénk, azonban csak úgy tudunk hozzáférni, ha hit által Őbenne maradunk. Szó sincs róla, hogy Isten elzárna az áldások csatornáját, ha mi nem gyakoroljuk a hitet. Távolságra legyen! Valójában a hit az a kéz, amely megragadja a lelki világ javait. Olyan ez, mint a lélegzés. Nem Isten vonja meg tőled a levegőt, ha nem akarsz lélegezni. Szó sincs róla! A levegő rendelkezésünkre áll, és belélegezzük, hogy részesüljünk áldásaiból. Hasonlóképpen Isten minden áldása hozzáférhető Krisztusban, és a hívő ember hit által részesül belőle. Amikor megszűnünk hinni, bízni, olyanok vagyunk, mint aki visszafojtja lélegzését – mi vágjuk el az áldás csatornáját. Nem Isten vonja meg tőlünk javait, hanem mi utasítjuk vissza.

Ugyanakkor tény, hogy a világ, amelyben élünk, csak hitetlenséget nemz. Uralja a légkört, és minden alkalmat kihasznál, hogy megnyomorgasson és kipréselje belőlünk az életet. Nem csupán arról van szó, hogy a média evolúciós és ateista eszmékkel bombázza az embert, hanem a bennünket körülvevő halál, fájdalom, betegség, igazságtalanság és szenvedés képei mind-mind hozzájárulnak a hitetlenség eme mocsárgőzéhez. Valahányszor hallunk egy tűzesetben elpusztult csecsemőről, egy halálra kínozott emberről, vagy egy természeti katasztrófáról, ami korra, nemre, társadalmi osztályra való tekintet nélkül pusztít el százakat, könnyen megfordul fejünkben a kérdés: „Istenem, hol vagy ilyenkor? Tényleg létezel?” Sőt, sokszor még barátaink is ugyanezt a hitetlenséget táplálják, mert csak nagyon kevesen képesek ellenállni az élet gondjairól való panaszkodás kísértésének.

Ahogy ezeken töprengtem, rádöbbsentem, hogy sem Lucifernek, sem az első emberpárnak nem voltak ilyen problémái, mégis elvesztették Istenbe vetett hitüket! Gondoljunk csak bele! Ádámot és Évát tökéletes lelki légkör vette körül. Sehol semmivel nem találkozhattak, ami a hitetlenséget táplálta volna bennük. Mindaz, amit láthattak, Isten szeretetéről, Teremtőjük jóságáról tanúskodott. Nem voltak körülvevő ateistákkal, evolúciós elméletekkel, tévével, igazságtalansággal, fájdalommal, halálesetekkel – akárhova néztek, minden ezt harsogta feléjük: „Isten jó!!! Teljes szívvel bízhattok Benne!” Ők mégis megvonták Tőle bizalmukat!

Amikor Ádám és Éva bűnéről beszélünk, általában a gyümölcs elfogyasztására gondolunk, de nyilvánvaló: a bűn már azelőtt kezdődött, hogy szakítottak volna a fáról. A valódi probléma azt volt, hogy megvonták Istentől bizalmukat – arra a meggyőződésre jutottak, hogy Isten hazug!

Ha valaki azt mondja neked, hogyha hozzányúlsz egy bizonyos dologhoz, akkor meghalsz, miért érintenéd meg? Vagy azért, mert meg akarsz halni, vagy azért, mert az illetőt hazugnak tartod. Meg mernéd érinteni, ha látnál esélyt, hogy belehalhatsz? Éva arra a meggyőződésre jutott, hogy Isten hazug, ezért vett a gyümölcsből, nem pedig azért, mert öngyilkos akart lenni. Bármilyen elképesztő, de Éva annyira bizonyos volt Isten hazug voltában, hogy képes volt vállalni az azonnali halál kockázatát, ha mégis tévedne.

Luciferrel ugyanez volt a helyzet. Milyen légkör lehetett volna kedvezőbb az Istenben való hit és bizalom számára, mint amilyenben ő élt – talán korszakokon át? Minden pillanatban Isten jósága tárult fel szemei előtt. Különleges kiváltságokat kapott, hogy az Ő közvetlen jelenlétében állva szemlélhesse munkálkodását és teremtményeivel való bánásmódját. Az ige bizonyágtétele mégis megdöbbentő: *bűn találtatott benne!* Elsőként Lucifer vonta meg bizalmát Istentől.

Akkor miben reménykedhetünk mi ezek után? Ha e tökéletes lények, tökéletes gondolkodással, tökéletes, paradicsomi légkörben, Isten szeretetének és jóságának minden létező bizonyítékától körülvéve mégis megvonták bizalmukat Istentől, akkor mi – akiket **minden** oldalról folyamatosan, a nap minden percében bombáz a hitetlenség – hogyan tudnánk megőrizni bizalmunkat és bizonyosságunkat Istenben, és hogyan tudnánk teljességgel megragadni az Ő erejét?! Ahogy ezen a kérdésen elgondolkodtam, világossá vált számomra, hogy mind Ádámék, mind Lucifer elestében volt egy olyan tényező, amivel tisztában kell lennünk, és amitől minden áron óvakodnunk kell. Ezt nevezem a „legfőbb bűnnek”.

Szemlélés által változunk el

Gondolkodjunk el kicsit a következő kérdésen: Hogyan jutott Éva arra a meggyőződésre, hogy Isten hazug? A Biblia leírása szerint úgy, hogy a kígyóra hallgatott. Ez egy elképesztő tény, ami sok tanulsággal és intéssel szolgál számunkra. Mennyi időt töltött Éva a kígyóval? Valószínűleg nem sokat, legfeljebb öt percet. Mégis, ezalatt sikerült Sátánnak az Isten jóságáról és szeretetéről nyert összes bizonyítékot semmissé tenni; és mindaz a bizonyosság, ami eddig Éva gondolataiban Isten hűségéről élt, és teremtésétől fogva folyamatosan növekedett, most egyszerre szertefoszlott. Ez egészen elképesztő! Hogyan lehetséges, hogy az a sok-sok nap alatt szerzett bizonyosság egyetlen pillanat alatt teljesen megdőljön?!

Ez mindnyájunk számára komoly lecke és figyelmeztetés. Isten szeretetének és jó szándékának minden bizonyítéka egy pillanat alatt kimosódhat fejünkből, ha úgy döntünk, elfordítjuk figyelmünket az igazság bizonyítékairól. Egyszerűen így működnek a dolgok, ezek pusztán tények. Elég öt percig a helytelen dolgot hallgatni, a nem megfelelő emberrel beszélni, rossz irányba nézni, és az ember egész élete során szerzett minden bizonyossága szertefoszlik! Ésszerűtlennek tűnik, de ez a valóság, és tulajdonképpen azt a törvényszerűséget láthatjuk igazolódni, miszerint *szemlélés által változunk el*.

A bizonyítékok, melyeket addig felhalmoztunk, nem tudnak megtartani bennünket a megpróbáltatás idején. Egyáltalán nem a megszerzett tudás tart meg bennünket; és itt van a lényeg: **csak** úgy állhatunk meg, ha szemeinket folyamatosan Krisztuson tartjuk, Őt szemléljük, és így állandó egységben maradunk Vele.

A Róla szerzett ismeretnek is megvan a maga helye, de a keresztény erejének nem az ismeret a kulcsa. Ezért fordulhat elő, hogy aki csak kevés ismerettel rendelkezik Krisztusról, mégis nagyon szilárd keresztény lehet, míg másvalaki, aki rengeteget tanult, sokat tud Krisztusról és a megváltás mikéntjéről, mégis nagyon erőtlén lehet. A mi erőnk nem abban rejlik, hogy tudunk bizonyos tényeket Krisztusról, hanem abban, hogy a szemeinket folyamatosan Rajta tartjuk.

Ezért állítom, hogy a legfőbb bűn abban a hozzáállásban keresendő, ami megengedi, hogy tekintetünket akár csak egy pillanatra is levegyük Krisztusról. Lehet, hogy ezt gondoljuk: „Ugyan, mit árthat egy pillanat?” Ám ne feledjük, bolygónk sorsa pontosan Éva ezen gondolkodásmódja miatt vett katasztrofális fordulatot. A szemlélés tárgyának megváltozása a hitetlenség (Isten iránti bizalmatlanság) fő oka; ez választ el bennünket Isten lelkétől, ami az engedetlenség gyökere, s amit végül is bűnnek nevezünk.

Az igazi probléma nem a végeredményben keresendő, hanem abban a forrásban, amiből az összes többi – a végeredményhez vezető – lépés ered. A lényeg tehát, ha soha nem vesszük le szemünket Krisztusról, akkor örökre biztonságban vagyunk. Ha viszont akár egy pillanatra is elfordítjuk Róla tekintetünket, elkövettük a leghalálosabb bűnt, ami minden gonoszság gyökere és forrása.

Péter ismerte Krisztus hatalmát, bízott is benne, mégpedig oly mértékben, hogy ezen ismeret és bizalom által képes volt a vízen járás lehetetlen mutatványára. De vajon az ismerete tartotta őt a víz felett? Vajon a Krisztus képességeire vonatkozó tudása tette lehetővé számára, hogy felülemelkedjen a természet törvényein? Nem, amikor ugyanis levette tekintetét Krisztusról, az Ő erejének és jóságának ismerete továbbra is ott volt emlékezetében; de mivel figyelmét másra irányozta, az *emlékezet* képtelen volt megtartani őt a süllyedéstől. Az elraktározott információk elégtelennek bizonyultak a válságos helyzetben. Krisztussal való aktív kapcsolatra volt szüksége, amit a hit szemeivel tudott fenntartani. Amint ez a kapcsolat megtört – mivel figyelme másra terelődött –, azonnal kudarcot vallott. Milyen szemléletes lecke!

Krisztus, a mi igazságosságunk

Mi tehát a lényeg? A bűn feletti győzelem nem azon múlik, tökéletes környezetben élünk-e, vagy bőséges információval rendelkezünk-e az igazságról, vagy akár tökéletes-e a gondolkodásunk. A legtökéletesebb emberek is eltévelyedtek, éspedig nem a környezetük kifogásolhatósága

Hajnalcsillag

---

miatt, hanem azért, mert úgy döntöttek, leveszik tekintetüket Istenről, és egy pillanatig elidőznek a hitetlenségnél. Ez éppen elég volt ahhoz, hogy katasztrófába sodorja őket és az egész emberi nemzetséget.

Ennek ellentéte azonban éppúgy igaz: mi, akik gyarlók vagyunk, körülvéve negatív befolyásokkal, ennek ellenére képessé válhatunk Istennel tökéletes összhangban élni, és teljes győzelmet aratni a bűn felett – nem azért, mintha makulátlan környezetben élnénk, vagy jobbak lennénk másoknál –, hanem egyszerűen úgy, hogy alaposan megtanuljuk azt a leckét, hogy soha **ne merjük** – akár csak egy pillanatra is – levenni tekintetünket Krisztusról. Azok, akik ezt megtanulták, biztonságban vannak, függetlenül körülményeiktől, vagy akár szerényebb értelmi képességeiktől. Azok viszont, akik ezt nem tanulják meg, állandó kudarcra vannak ítélve, és lelkük üdvössége is veszélyben forog.

Egyikünk sem erős önmagában. Krisztusban, egyedül Őbenne van minden erőnk. Rajta kívül semmit sem cselekedhetünk: ezt Ő maga mondja félreérthetetlenül (Jn 15:5). Isten képességet adott nekünk, hogy eldönthessük, hova szegezzük tekintetünket. Ezt mindnyájan megtehetjük – értelmi képességeinktől, környezetünktől, körülményeinktől függetlenül. Önmagunkban nincs erőnk, hogy a jót cselekedjük, de eldönthetjük, hova nézünk, és biztosítékunk van afelől, hogy amint Krisztusra tekintünk, ereje a miénk lesz. Őbenne mindenre van erőnk, és a bűn, a világ, és az ördög feletti győzelem állandó tapasztalatunkká válik.

Úgyhogy megalkuvás nélkül őrizkedj minden befolyástól, amely nap mint nap arra törekszik, hogy a Krisztus és közötted fennálló, élő köteléket meglazítsa! Ne elegyedj beszélgetésbe hitetlenekkel, ha a hitedet akarják rombolni; mondj nemet minden kísértésnek, ami arra hív, hogy akárcsak pár pillanatig is ártalmas dolgokat hallgass vagy nézz! Ahogy a mondás is mondja: „Nem tudjuk megtiltani a madaraknak, hogy a fejünk felett elrepüljenek, de megakadályozhatjuk, hogy a fejünkre fészkeljenek.”

Töltsük meg gondolatainkat Krisztus jelenlétének tudatával; minden alkalmat ragadjunk meg igéjének olvasására; ha pedig éppen nem tudjuk olvasni, hallgassuk; teremtsünk alkalmakat arra, hogy Róla beszéljünk

mindenkinek, aki kész meghallgatni! Legyünk készek elfogadni útmutatását, és minden dolgunkban, minden pillanatban keressük Őt és az Ő vezetését! Szenteljünk időt a Vele való gyakori beszélgetésre napközben is! Sőt, hadd késztesse az Iránta érzett szeretet és Rá való nagy szükségünk szüntelen imádságra!

Lesz egy nép, amely az Úr akarata szerint tökéletessé válik. Isten már most készíti őket. Ám ezek az emberek, amikor végre megjelennek, lényegileg semmiben nem fognak különbözni a többiektől. Mi lesz az, ami gyökeresen más eredményt hoz az életükben a többi emberhez képest – beleértve a régi korok keresztényeit is? Egyszerűen ez: Megtanulják a leckét, amit Isten mindig is meg akart tanítani nekünk; ti. hogy Krisztus a **minden**, és egy pillanatra sem szabad Őt szem elől téveszteni, mert önmagunkban **semmik** vagyunk és **semmi** sem cselekedhetünk. Krisztus a minden mindenekben. Ez a „*Krisztus, a mi igazságosságunk*” üzenete, amit Isten újból felragyogtat teljes szépségében mindazok előtt, akik megnyitják szemeiket, hogy lássanak.

Amikor valóban, szívünk mélyéből tudjuk, hogy önmagunkban tényleg semmik vagyunk, és Krisztus valóban, abszolút értelemben a mi teljes igazságosságunk, és minden jószág és jó cselekedet iránti reményünk Őbenne összpontosul, akkor e felismerés olyan eltökélt önátadáshoz vezet, ami megtermi végre az Isten által rég áhított gyümölcsöt. Isten segéljen bennünket, hogy mielőbb megtanuljuk ezt a leckét!

Menedékváros

Sánta János

Amikor a Mózesnek adott törvényeket tanulmányozzuk, sok különös részlettel találkozhatunk. A polgári törvények – csakúgy, mint az erkölcsi és ceremoniális törvények – rendkívül csodálatraméltó és irgalmas rendelkezések voltak. Ha Izrael maradéktalanul betartotta volna ezeket, bizonyára bolygónk legkiemelkedőbb állama lehetett volna a méltányos igazságszolgáltatás tekintetében. Ugyanakkor ezek a törvények nem csak Izrael népének testi jólétét szolgálták, Isten gazdag lelki párhuzamokat is elrejtett bennük, amelyeket az Újszövetség fényében sokkal jobban megérthetünk.

Az egyik ilyen rendelkezés a véletlenül – gondatlanságból – elkövetett emberölésre vonatkozott. Isten megparancsolta Izrael népének:

„Válasszatok ki magatoknak városokat, amelyek menedékvárosaitok legyenek, hogy oda szaladjon a gyilkos, aki történetből öl meg valakit. És legyenek azok a ti városaitok menedékül a vérboszzuló ellen, és ne haljon meg a gyilkos, míg ítéletre nem áll a gyülekezet elé... Izrael fiainak és a jövevénynek, és az ő közöttök lakozónak menedékül legyen az a hat város, hogy oda szaladjon az, aki történetből öl meg valakit.” (4Móz 35:11-12,15)

Ha Izraelben valaki embert ölt, akkor a megölt ember rokonainak joga volt – az igazságszolgáltatás nevében – vérboszzúhoz folyamodni, és kioltani a gyilkos életét. Ugyanakkor Isten különbséget tett a szándékosan és a véletlenül elkövetett emberölés között, és azok számára, akik nem szándékosan okozták felebarátjuk halálát, lehetőséget biztosított arra, hogy a kijelölt városokba menekülve elkerüljék a vérboszzút.

A megmenekülés útja

Ha valaki szándékosan ölt, nem volt számára kegyelem, még a menedékvárosokból is kiszolgáltatták, sőt, az oltártól is elhurcolták:

„Ha pedig valaki szándékosan tör felebarátja ellen, hogy azt orvul megölje, oltáromtól is elvidd azt a halálra.” (2Móz 21:14)

Ha azonban balesetből, vagy gondatlanságból történt haláleset, akkor a vétekbe keveredett ember megmenekülhetett, ha a léviták kezelésében álló menedékvárosok egyikébe futott. Ott a város vénei kihallgatták, és oltalmat biztosítottak számára a vérbosszuló rokon elől. A gyilkos nem hagyhatta el a menedékváros határát. Ha mégis visszatért otthonába, ezzel kilépett az isteni oltalom alól, és kiszolgáltatta magát a vérbosszúnak. Szabadságát csak a főpap halálakor nyerte vissza, ezután már szabadon hazatérhetett, mentesülve az ítélettől. (4Móz 35:15-28)

Akik oda menekültünk

Ebben az irgalmas rendelkezésben Isten csodálatos leckét rejtett el számunkra a Szabadítóról. Erre utal Pál is a Zsidókhöz írt levélben:

„...erős vigasztalásunk legyen minékünk, mint akik oda menekültünk, hogy megragadjuk az előttünk levő reménységet.” (Zsid 6:18b)

A menedékvárosok törvénye jól szemlélteti a megváltás tervét. Akik szándékosan vétkeznek – nem engedelmeskednek az evangéliumnak, hanem visszautasítják az Isten által felkínált kegyelmet – azok számára nincs más kiút, bűneikben hálnak meg (2Thess 1:7-8). De mi a helyzet a többiekkel?

Bizonyos értelemben mindenki vétkes egy nem szándékos emberölésben. Mit értek ezalatt? Amikor a bűn bejött a világba, az ember függetlenedett Istentől. Sátán azt ígérte, olyanok leszünk, mint az Isten: nincs többé szükségünk Istenre. Ám a bűn nem pusztán az Istentől való elidegenedésben nyilvánult meg, amit már Ádám és Éva elrejtőzködése is

Hajnalcsillag

---

jelzett. A lázadás végső soron a Teremtő teljes trónfosztását és a világegyetemből való kiiktatását követelte:

*„Azok pedig kiáltoznak vala: **Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt!**
Monda nékik Pilátus: **A ti királyotokat feszítsem meg? Felelének
a papifejedelmek: **Nem királyunk van, hanem császáruk!**”***
(Jn 19:15)

Valódi arcát akkor mutatta meg a bűn, amikor az embernek ténylegesen lehetősége nyílt megölni az Élet Fejedelmét. Valójában minden egyes ember felelős Krisztus haláláért. Bár személy szerint nem tehetünk arról, hogy bűnös természettel születünk, ugyanakkor tény, hogy a bűn problémája miatt volt szükség a Szabadító halálára. (Csel 3:15-19)

Halálból életre

Mit tehet az ember, ha ráébred bűnös voltára? Ha nem tesz semmit, akkor utoléri a „vérbosszú” – elveszti életét. Ellenben ha Krisztushoz menekül, és megragadja a felkínált reménységet, életet nyer. Ezt jelképezik a menedékvárosok.

Izraelben hat menedékvárost jelöltek ki, egyenletesen elosztva az ország területén. A hatos az ember száma, esendőségére, tökéletlenségére utal. Isten a bűn fogságában sínylődő, gyarló embereknek kínálta fel a szabadulás lehetőségét, mert a kegyelem nem csak az erőseknek szól: *„nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené”* (Róm 9:16). Krisztus – üdvösségünk reménysége – mindenkihez egészen közel van: *a szívünkben és a szánkban* (Róm 10:8).

Mindenki, aki Krisztusba veti hitét, felszabadul a bűn uralma alól, megmenekül az örök haláltól, és új életet nyer Krisztusban:

*„Bizony, bizony mondom néktek, hogy **a ki az én beszédemet hallja és hisz annak, a ki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általmat a halálból az életre.**”*
(Jn 5:24)

Teljes szabadság

A gyilkos egész életére oltalmat kapott a menedékvárosban, de ha elhagyta azt, akkor kilépett az oltalom alól, és újra jogosan utolérhette a vérbosszú. (4Móz 35:26-28) Hasonlóképpen mi is – akik Krisztusban oltalmat találtunk – megszabadultunk a bűntől, de biztonságban csak akkor vagyunk, ha folyamatosan Őbenne maradunk, és Ő kormányozza életünket. Ahogyan a gyilkos sem térhetett vissza házába, mi sem térhetünk vissza régi életünkhöz. Jézus ugyanerre figyelmeztet bennünket:

*„Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: Aki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek. **Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.**” (Jn 15:4-5)*

Jézus soha, senkit nem dob el magától, Ő mindenkor tárt karokkal fogad bennünket. Ellenben saját lelkünket veszélyeztetjük, ha eltávolodunk Tőle.

A gyilkos csak a főpap halála után térhetett vissza örökségébe. Főpapunk megízlelte értünk a halált, hogy elérhetővé tegye számunkra az örök életet. Ezért ha egyesülünk Krisztussal, akkor halála a mi halálunk, feltámadott élete pedig a mi életünk. Már nem a saját életünket éljük, mert régi életünk el van rejtve Krisztusban, és Ő él bennünk (Róm 6:3-11; Kol 3:1-4). Hála az Úrnak, a mi menedékünknek!

„Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenhatónak árnyékában nyugoszik az. Azt mondom az Úrnak: Én oltalmam, váram, Istenem ő benne bízom!... Tollaival fedez be téged, és szárnyai alatt lészen oltalmad; paizs és pánczél az ő hűsége.” (Zsolt 91:1-2,4)

Fedetlen arccal

David Clayton

A bűn egyik legrettenetesebb következménye, hogy az Istenről alkotott képünk eltorzult. Ez az emberi történelem tragédiája, és a megváltás tervének nagy célja az Isten-kép helyreállítása az egész teremtett világegyetemben. E félelmetes romlás tényét könnyen tetten érhetjük ös-szüleink viselkedésében is, miután engedetlenek voltak az Úr iránt:

„És megnyilatkoznak mindkettőjüknek szemei s észrevehék, hogy meztelenek; figefa levelet aggatának azért össze, és körülkötöket csinálának magoknak. És meghallák az Úr Isten szavát, a ki hűvös alkonyatkor a kertben jár vala; és elrejtőzék az ember és az ő felesége az Úr Isten előtt a kert fája között.”
(1Móz 3:7-8)

Érdekes megfigyelni, hogy Ádámnak és Évának még Isten látogatása előtt volt egy terve. Azt találták ki, hogy összeaggatnak néhány fügefalevelet, és eltakarják meztelenségüket, hátha így alkalmassá válhatnak az Isten előtti megállásra. Ámde amikor az Úr megjelent, rájöttek, hogy saját erőfeszítésük alapján soha nem léphetnek eléje. Amikor meghallották a hangját, világossá vált számukra, hogy nem tudják jóvá tenni engedetlenségüket, ezért inkább elmenekültek és elbújtak színe előtt.

Vegyük észre, hogy nem Isten űzte el őket, és nem is Ő rejtőzött el. Azért jött, hogy megkeresse az emberpárt. Isten pontosan tudta, mi történt, mit tettek, mégis jött és **kereste** őket. Változott Isten jóindulata irányukban akár egy jottányit is amiatt, hogy ettek a tiltott gyümölcsből? Egy fikarcnyit sem!!! Az igazi szeretet soha nem változik. Egy jó apa szereti gyerekeit, akár jók, akár rosszak, akár hibáznak, akár sikert aratnak – egy apa mindenkor ugyanúgy szeret. Isten kijelenti: „*Mert én, az Úr, meg nem változom...*” (Mal 3:6a) Ő tehát szokásához híven ment Ádámot és Évát meglátogatni, lázadásuktól függetlenül. Isten hozzájuk való viszonyulása nem változott.

Isten arcának elrejtése

Valami viszont történt – ez nem kérdés –, és ez a fordulat a bűn legsúlyosabb, letragikusabb következménye. Az ember elmenekült és elrejtőzött Isten – Atyja és legjobb Barátja – elől. Erről a változásról, ami az ember Istenhez való viszonyulásában bekövetkezett, más bibliai történetek is tanúskodnak. Nézzük meg például Mózes és Isten találkozását a Sinai-hegyen:

„És mikor átmegy előtted az én dicsőségem, a kőszikla hasadékába állatlak téged, és kezemmel betakarlak téged, míg átvonulok. Azután kezemet elveszem rólad, és hátulról meglátsz engemet, de orczámat nem láthatod.” (2Móz 33:22-23)

Nyilvánvaló, hogy Isten magatartása e találkozás alkalmával szándékosan jelképes jellegű. Az Úr – ha szándékában állt volna – dicsőségét eltakarva mutathatott volna Mózesnek valamilyen arcot is. Amikor Jézus megjelent Ábrahámnak két angyalával együtt, Ábrahám láthatta arcát, és nyíltan, szemtől szemben beszélhetett is Vele. Amikor tehát Isten azt mondta Mózesnek, hogy *nem láthatja dicsőségét, élvén*, egy mély, lelki jelentőséggel bíró leckét akart szívünkbe vésni.

„Orczámat azonban, mondá, nem láthatod; mert nem láthat engem ember, élvén.” (2Móz 33:20)

Ez volt a válasz Mózes ama kérésére, hogy: *„Kérlek, mutasd meg nékem a te dicsőségedet.”* Ez különösen érdekes annak fényében, amit János apostol ír evangéliumának kezdetén:

„És az Íge testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), a ki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.” (Jn 1:14)

János azt állítja, mi *láttuk az ő dicsőségét*, Isten ellenben azt mondta Mózesnek, hogy *nem láthatjuk az Ő arcát és dicsőségét; nem láthatja Őt ember, élvén*. Ezért az Úr elrejtette arcát, és Mózesnek csak a hátát mutatta meg. Van néhány lelki tanulság, amit meg kell értenünk ebből. Isten

Hajnalcsillag

---

dicsősége az Ő jelleme. Mózes ezen tapasztalata által Isten azt akarta megtanítani nekünk, hogy az ember számára lehetetlen teljes valóságában meglátni az Ő jellemét. E tapasztalat megsemmisítő erővel sújtaná le az elbukott embert. Mit tett ezért Isten? Hátulról mutatta meg magát Mózesnek. Mi ebből a tanulság?

A bűnös állapot nemcsak félelmet gerjeszt az emberben Istennel szemben, hanem a Róla alkotott képet is eltorzítja. Amikor Ádám és Éva elrejtőzött Isten elől, Ő előtte semmit nem tett, ami arra ösztönözhetne volna őket, hogy féljenek Tőle. Az Atya hozzájuk való viszonyulása nem változott, ám tragikus módon az ő istenismeretük megváltozott, és mivel a Róla formált képük eltorzult, nem tudtak többé szembenézni Vele!!

Homályba burkolózva

Isten soha nem változik. Minden nehézségünk e bűnös állapotban, minden Istentől való félelmünk, minden Vele kapcsolatos fenntartásunk abból fakad, hogy félreértjük Őt, nem pedig abból, ki is Ő, és hogyan viszonyul hozzánk valójában. Isten nem szab feltételeket nekünk, mielőtt elfogadna. Nem mondja: „Ha nem vagy elég jó, a közelembé se jöhetsz!” Ha mégis így gondolkodunk Istenről, ennek oka, hogy még mindig a hátát nézzük, arcát eddig nem láttuk. 1Kir 8:12-ben ezt olvassuk:

„Akkor monda Salamon: Az Úr mondotta, hogy ő lakoznék ködben.” (1Kir 8:12)

Ez egy nagyon különös igever, mivel más szakaszokból úgy tűnik, Isten ragyogó világosságban lakozik. Minden alkalommal, amikor megjelenéséről olvasunk, vakító fény rejti alakját, itt azonban Salamon kijelenti, hogy a sötétség homályát választotta lakásául. Hogyan értsük ezt? Nyilvánvaló, hogy Isten itt az emberiséggel való kapcsolatáról beszél. Istennek homályba kell burkolóznia, mivel az ember képtelen lenne az Ő teljes dicsőségét szemlélni. Ez az intézkedés nem Isten, hanem az ember korlátoltsága miatt született, és az Istennel kapcsolatos tévképzetei teszik szükségessé.

E torz nézetek oly mélyen belegyökereztek az emberi gondolkodásba, hogy még napjainkban is, a legjobb keresztények között is fellelhetők, és számtalan területen mérgezik Istennel való kapcsolatunkat. Az Úr félreismerése a legfőbb tényező, ami hitünket gátolja, és visszatart bennünket áldásainak elnyerésétől.

Istennek mégis sűrű homályban kellett lakoznia az emberrel való kapcsolatában, mivel az ember képtelen lett volna befogadni Isten ismeretét a maga valóságában. Ez a lepel még ma is nagyon sok ember elméjén ott ül, és ez a mi problémánk is. Ugyanakkor 2Kor 4-ben olvasunk egy csodálatos kijelentést:

„Ha mégis leplezett a mi evangéliomunk, azoknak leplezett, a kik elvesznek: a kikben e világ Istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges evangéliomának világosságát, a ki az Isten képe. Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem az Úr Jézus Krisztust; magunkat pedig, mint a ti szolgáitokat, a Jézusért. Mert az Isten, a ki szólt: setéségből világosság ragyogjon, ő gyújtott világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlata végett.” (2Kor 4:3-6)

Amikor Mózes ezt kérte: „Mutasd meg nekem a te dicsőségedet!”, Isten így felelt: „Arcomat nem láthatod, élvén.” – úgyhogy csak hátulról mutatta meg magát neki. Az Újszövetség adja meg ennek lelki magyarázatát. Azt olvassuk, most már lehetséges látni Isten dicsőségét és élni, mivel az Atya ezt a dicsőséget Jézus Krisztus arcán kinyilatkoztatta! Általa lehetséges Isten arcára tekinteni és élni. Természetesen, amikor Jézus arcára tekintünk, akkor nem egy szó szerinti fényességet látunk. Amikor a Biblia a Jézus arcán megnyilatkozó isteni dicsőségről beszél, akkor Isten jellemét és természetét érti alatta. Az Atya viszonyulása az emberiséghez teljes mértékben megmutatkozik Jézus Krisztus „arcán”, azaz életében. Ez a lényeg, és amikor Istent kutatjuk, mindig abban a világosságban kell Őt vizsgálnunk, amely Jézus arcán tündököl, különben téves elképzeléseink lesznek.

Átadott dicsőség

Miután Mózes találkozott Istennel a Sinai-hegyen, különös dolog történt. Úgy tűnik, az Úrral való szoros együttlét révén Mózesre is „átragadt” valamennyi az Ő dicsőségéből:

„És lőn, a mikor Mózes a Sinai hegyről leszálla, (a Mózes kezében vala a bizonyság két táblája, mikor a hegyről leszálla) Mózes nem tudta, hogy az ő orcájának bőre sugárzik, mivelhogy Ővele szólott. És a mint Áron és az Izráel minden fiai meglátták Mózeset, hogy az ő orcájának bőre sugárzik: féltek közelíteni hozzá.” (2Móz 34:29-30)

A Bibliában sokszor láthatjuk ezen elv működését. Az Isten jellemével kapcsolatos igazságok leplezetten kerülnek az emberek elé, mert képtelenek lennének megérteni. Amíg nem látjuk Jézust úgy, amint van, addig az evangélium számunkra is leplezett marad, és soha nem fogjuk igazán megérteni. Isten azonban Jézus Krisztusban elvette a leplet, így mindenki megláthatja Benne az Ő dicsőségének teljes ragyogását:

*„De megtompultak az ő elméik. Mert ugyanaz a lepel mind e mai napig ott van az ó szövetség olvasásánál felfedetlenül, mivelhogy a Krisztusban tűnik el; sőt mind máig, a mikor csak olvassák Mózeset, lepel borul az ő szívökre. Mikor pedig megtér az Úrhoz, lehull a lepel. Az Úr pedig a Lélek; és a hol az Úrnak Lelke, ott a szabadság. Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan **fedetlen arczzal** szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.” (2Kor 3:14-18)*

Ahogy Jézus arcát leplezetlenül szemléljük, mi is elváltozunk ugyanazon ábrázatra Isten lelke által. Pontosán ezt teszi értünk: lépésről lépésre tárja fel előttünk Jézus arcát, hogy a lepel lehulljon, és úgy lássuk, értsük Őt, amilyen a valóságban.

Add meg, Jézusom

C C²⁺⁴ C Am Dm⁷ G⁷

Add meg, Jé - zu - som, lak - jam há - zad - ban
 Raj - tam é - rez - zem te - kin - te - te - det!
 Ö - röm, bol - dog - ság: lak - ni há - za - dat!

G⁷ G⁶ Dm⁷ G⁷ C C⁴/D C

A te szép - sé - ged foly - ton lát - has - sam!
 Én is vá - rom, hogy Rád te - kint - hes - sek!
 A - hol né - ped áld, s u - ta - don ha - lad.

F G⁷ C C⁷ C⁷⁺⁴ C⁷ F A Dm Am

E - gész lé - nyem tölt - se be szent - sé - ges Lel - ked,
 Cso - dás fé - nyed, vá - gyom, hogy el - á - raszt - has - son
 Ben - ned bíz - va kö - zel - gek szent or - cád e - lé:

Fm⁶ C G⁴⁺⁷ G⁶ G⁷ C

a - hogy ezt már meg - í - gér - ted!
 a - ma rég várt di - cső na - pon!
 tisz - tán - lá - tás nap - ja fe - lé!

Forrás: himnuszok.freebase.hu - Száz hála, dicséret - 63. Add meg, Jézusom

Kiadványok

Füzetek / Tanulmányok (2010 és előtte)

A hit általi megigazulásról:

Igazán szabadok lehetünk + Törvény nélkül
Mi a bűn? + Mitől lesz az ember bűnössé?
Hit általi megigazulás +
A vízen járás művészete
Teremtés vagy evolúció
Hogy bepecsételtessék a bűn +
A végső engesztelés
Törvény alatt + Ígéret kontra törvény
A két szövetség
Három evangélium
Az élet Krisztusban
A hármasság bizonyosság
Megtisztulás a bűn leprájából

Isten személyéről:

Az igazság Isten személyéről
Melyik az igaz Isten?
Hiszel-e a Szentháromságban?
Gondolatok Krisztus istenségéről
Megvonattak a korai záporok +
100 év Szentháromság
A halálos eretnenségek omegája
Néhány tény az omega-
eretnenséggel kapcsolatban
Isten személyisége
Bob pásztor vallomása

Az Egyházzól:

Babilontól az új Jeruzsálemig
A mennyei terv
Ez az egyház

Füzetek / Tanulmányok (2011)

Gondolatok a Galata levél 3. fejezetéhez
Isten keresztneve
Az Ó Szövetség célja
Miért kell a bűnösnek meghalnia +
Miért kellett Jézusnak meghalnia

A jó és gonosz tudása
A kiváltképpen való út
Az írott ige jelentősége
Egy új dimenzió

A kiadványok ill. a *Hajnalcsillag* folyóirat előző és következő számai
ingyenesen megrendelhetők a hátlapon található címen,
illetve megtekinthetők a filadelfia.hu weboldalon.

Mp3 CD / Video-DVD / Xvid-DivX AVI DVD lemez

Az Alfa és az Omega a hetednapi adventizmusban

- Dokumentumfilm [Video-DVD]

2007. augusztus 21-26. Gyömrő + Miskolc (előadások) [csak Mp3 CD]

- Előadó: David Clayton (Jamaica)

2008. július 24-25. Miskolc (Ímhol jó a Vőlegény!) + 2008. július 26-31. Miskolc (Nyári bibliai esték)

- Előadók: David Clayton (JM), Howard Williams (JM), Ken Corklin (US)

2009. augusztus 6-9. Mónosbél (tábori előadások)

- Előadók: David Clayton (JM), Howard Williams (JM), Vlad Ardeias (RO)

2010. július 20-26. Miskolc (Krisztus tibennetek)

- Előadók: David Clayton (JM), Howard Williams (JM), Ken Corklin (US)

2010. október 29. - november 1. Hollóstató (tábori előadások)

- Előadók: Erwin Zoor (DE), Vlad Ardeias (RO), Sánta János (HU)

2011. március 11-15. Balatonföldvár (Tavaszi Országos Találkozó)

- Előadók: Erwin Zoor (DE), Vlad Ardeias (RO), Sánta János (HU)

Továbbá készülőben – MP3-ban már elérhető!

2011. augusztus 1-6. Miskolc (A Szentély belsejében)

- Előadók: David Clayton (JM), Howard Williams (JM), Erwin Zoor (DE), Vlad Ardeias (RO)

2011. november 11-13. Debrecen (Őszi Bibliakonferencia)

- Előadók: Vlad Ardeias (RO), Sánta János (HU), Pozsár László (HU)

2011. december 28. - 2012. január 1. Budapest (Decemberi Bibliai Találkozó)

- Előadók: Vlad Ardeias (RO), Sánta János (HU), Gégény Rudolf (HU), Fülöp László (HU)

Filadelfia Iratmisszió

3534 Miskolc

Tokaji Ferenc u. 74.

Tel.: 20/779-47-67

info@filadelfia.hu

További információ:

<http://filadelfia.hu>